

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **G. Y.**, zastoupen Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou, se sídlem 28. pluku 128/12, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2019, č.j. MV-135799-4/SO-2018,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2019, č.j. MV-135799-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 10. 2018, č.j. OAM-15498-38/PP-2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky, neboť žalobce nepobývá s občanem EU společně na území, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal nesprávné posouzení skutkového stavu věci. Namítal, že správní orgány nesprávně hodnotily důkazy, přičemž rovněž chybně posoudily dopad zamítavého rozhodnutí na rodinný život žalobce.

- [3] Dne 1. 3. 2019 obdržel soud doplnění žaloby, ve kterém žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že jednou z podmínek pro udělení přechodného pobytu je prokázání, že cizinec je rodinným příslušníkem občana EU. V daném případě se jedná o vztah „manželů“, proto žalobce v řízení prokazoval, že toto manželství je reálné a vztah je hluboký a trvalý. Dále uvedl, že manželku pokaždé doprovází na jejích cestách do ČR, přičemž toto dokládal cestovními pasy obou manželů. Společný pobyt na území byl dle žalobce rovněž doložen prohlášením předsedy společenství vlastníků bytových jednotek, kde je uveden, že manželé bydlí v bytové jednotce na adrese V. 680/15, P. 8, po každé, když se zdržují v ČR. Dále uvedl, že oba manželé ve svých výpovědích uváděli, že mají úmysl se na území ČR „trvale“ usadit. Dle žalobce zákon neuvádí jako podmínku pro udělení přechodného pobytu již realizaci tohoto pobytu cizince s občanem EU na území. Dále uvedl, že dalším důkazem, kterým doložil svůj zájem pobývat na území ČR, je příslib zaměstnání; nadto i před podáním žádosti pobýval na území dlouhodobě na základě povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. K důkazu potvrzením o příslibu zaměstnáním vystaveným společností Kontek Praha s.r.o. žalobce uvedl, že tato listina byla vystavena dne 14. 11. 2018; tento důkaz žalobce předložil v rámci doplnění odvolání. Uvedl, že manželku finančně podporuje, neboť ona nemá vlastní příjem.
- [4] Žalobce dále namítal, že závěr žalované, že rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 Azs 250/2014-37 nedopadá na posuzovaný případ, je chybný. Předmětem právního rozboru v tomto rozsudku byl totiž právě výklad institutu společného soužití rodiny, resp. sloučení rodiny na území ČR. V tomto rozsudku pak Nejvyšší správní soud mimo jiné odkázal na implementaci směrnice Rady Evropské unie 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2013 o právu na sloučení rodiny. Uvedl, že sloučení rodiny je nezbytné k umožnění rodinného života.
- [5] Závěrem pak k otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý život žalobce uváděl, že již během výsledku uvedl, že negativní rozhodnutí by bylo velkým zásahem do jejich rodinného života. Závěr žalované, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že neudělení přechodného pobytu bude nepřiměřeným zásahem do jeho života a života jeho manželky, nemá podklad ve spisovém materiálu.
- [6] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí, přičemž odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.
- [7] Dne 3. 6. 2019 byla soudu doručena replika žalobce, ve které uváděl totožné argumenty jako ve svých dřívějších podáních.
- [8] Při ústním jednání konaném před soudem dne 27. 8. 2020 zástupkyně žalobce odkázala na již dříve uplatněné argumenty. Žalovaný se z účasti na ústním jednání předem omluvil.
- [9] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [10] Dne 2. 10. 2017 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců. V rubrice účel pobytu na území žalobce uvedl: „*přechodný pobyt – sloučení s rodinou*“. K žádosti doložil cestovní doklad, doklad o zdravotním pojištění, doklad o zajištění ubytování, občanský průkaz paní S. R., nar. X,

kopii protokolu o uzavření manželství s paní R. a švýcarský průkaz k pobytu za dne 31. 12. 2017.

- [11] Ve dnech 14. 12. 2017, 20. 12. 2017 a 9. 1. 2018 byly na žalobcem uvedené adrese provedeny pobytové kontroly, při kterých nebyl zastižěn ani jeden z manželů. Dne 26. 6. 2018 byly provedeny výsledky žalobce i jeho manželky.
- [12] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 5. 10. 2018, č.j. OAM-15498-38/PP-2017, byla žádost žalobce zamítnuta.
- [13] Správní orgán I. stupně v odůvodnění konstatoval, že žalobce je rodinným příslušníkem státního občana ČR a je tedy v tomto smyslu oprávněn podat žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců. Správní orgán konstatoval, že z výpovědí vyplynulo, že se žalobce na území ČR zdržuje pouze krátkodobě, může tak svůj pobyt řešit v rámci bezvízového styku. Uvedl, že institutu přechodného pobytu nelze využívat na občasně návštěvy území ČR. Dále uvedl, že nezbytnou podmínkou pro vydání povolení k přechodnému pobytu ve formě pobytové karty rodinného příslušníka občana EU je skutečnost, že rodinný příslušník občana ČR hodlá společně s tímto občanem pobývat na území ČR. Z dokazování však vyplynulo, že žalobce žije se svou manželkou v Dubaji, netráví na území ČR tolik času (např. ode dne podání žádosti do dne konání výsledku strávil na území méně než 3 měsíce). Dle správního orgánu tak žalobce nedoprovází ani nenásleduje občana EU, který na území ČR pobývá, neboť manželka žalobce pobývá spolu s ním v Dubaji.
- [14] K posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého nebo rodinného života žalobce správní orgán uvedl, že tímto rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života, neboť žalobce žije se svou manželkou ve Spojených arabských emirátech, v ČR se za poslední rok nezdržel ani 3 měsíce.
- [15] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 22. 10. 2018 blanketní odvolání, které dne 16. 11. 2018 doplnil. V odvolání žalobce uváděl obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [16] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 1. 2019, č.j. MV-135799-4/SO-2018, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [17] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že podmínkou pro udělení povolení k přechodnému pobytu na území je společný pobyt žadatele (rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců) a občana EU na území. Nepostačuje tedy, že sdílejí společnou domácnost v cizině, jak prokazoval žalobce na základě doložených nájemních smluv, ani že mezi žalobcem a jeho manželkou existuje reálné manželské soužití. Důvodem pro zamítnutí podané žádosti nebylo zpochybnění společného soužití ve společné domácnosti, ale skutečnost, že toto soužití žalobce neprokázal realizací tohoto soužití na území České republiky, neboť žalobce se svojí manželkou převážně žije, z důvodu výkonu práce, v Dubaji. V posuzovaném případě tedy žalobce nedoprovází ani nenásleduje svoji manželku na území České republiky, která na území pobývá ve smyslu čl. 3 směrnice č. 2004/38/ES (nikoliv má pouze trvalý pobyt), ale naopak manželka následovala jeho do místa výkonu práce. Ze spisového materiálu dle žalovaného vyplynulo, že žalobce svůj budoucí pobyt na území svazuje až s udělením povolení k pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Z ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců však vyplývá, že podmínkou pro vydání požadovaného

pobytového oprávnění je společný pobyt s občanem Evropské unie na území, podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, resp. pobytové karty rodinného příslušníka, je možné až za společného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie s občanem Evropské unie na území České republiky a za podmínky, že prokáže zájem pobývat na území po dobu delší než 3 měsíce. Z této posloupnosti rovněž vychází směrnice 2004/38/ES. Dle žalovaného se rovněž nejedná o pracovní vyslání společností, která žalobce jako svého zaměstnance v době jeho pobytu na území vyslala k plnění úkolů do zahraničí.

- [18] K vyjádření společnosti Kontek Praha s.r.o. žalovaný uvedl, že žalobce v podaném odvolání neuvedl, ani to není z vyjádření zřejmé, kdy bylo vydáno. Z tohoto důvodu jej žalovaný nepovažoval za novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pro úplnost k tomuto dokumentu žalovaný uvedl, že tento neprokazuje splnění podmínky uvedené v ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť předpokladem pro udělení pobytového oprávnění je společný pobyt na území, nikoliv příslib práce.
- [19] K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že tento rozsudek na posuzovaný případ z důvodu, že se jedná o zcela odlišný druh pobytového oprávnění, který vyplývá ze směrnice č. 2003/109/ES. V posuzovaném případě byla řešena otázka plnění účelu dříve uděleného pobytového oprávnění a splnění podmínky pro jeho prodloužení, což není případ žalobce.
- [20] K otázce přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce pak žalovaný uvedl, že žalobce sám v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že neudělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie bude nepřiměřeným zásahem do života jeho a jeho manželky. Dodal, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nijak zásadní zásah do rodinného života žalobce, když sám žalobce může na území dále pobývat na základě fikce pobytu ve smyslu ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců, neboť od 14. 4. 2017 je vedeno odvolací řízení o zastavení řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, ve kterém nebylo doposud rozhodnuto. Kromě toho může žalobce kdykoliv v budoucnu požádat o vydání povolení k přechodnému pobytu na území. Vzhledem k tomu, že splňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, existuje velký předpoklad udělení povolení k přechodnému pobytu na území za předpokladu, že zde bude se svojí manželkou pobývat.
- [21] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [22] Podle ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.“*
- [23] Podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) téhož zákona: *„Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské*

unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.“

- [24] Soud nejprve považuje za vhodné uvést, že se ztotožnil se závěrem žalovaného, že z ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že podmínkou pro vydání předmětného pobytového oprávnění je společný pobyt s občanem Evropské unie na území, tj. že podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu (v daném případě pobytové karty rodinného příslušníka) je možné až za společného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie s občanem Evropské unie na území České republiky a nadto ještě za podmínky, že tento prokáže zájem pobývat na území po dobu delší než 3 měsíce.
- [25] Ze správního spisu je patrné, že žalobce nesplnil podmínku zákonného ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nedoprovází ani nenásleduje manželku, jakožto občana EU na území České republiky, a proto byl dán důvod pro zamítnutí žalobcovy žádosti podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) téhož zákona. Bylo totiž naopak zjištěno, že manželka žije společně s manželem (žalobcem) v Dubaji a na území České republiky se oba zdržují jen krátkodobě ve formě návštěv. Soud tedy nemohl přihlídnout ke skutečnosti, že společně a trvale žijí oba manželé ve společné domácnosti, když žijí převážně v Dubaji. Stejně tak nebylo možno zohlednit skutečnost, že žalobce v Dubaji pracuje, resp. mu byl v České republice poskytnut příslib zaměstnání.
- [26] Tyto skutečnosti vyplývají zejména z provedených výsledků a pobytových kontrol. Žalobce během výsledku dne 26. 6. 2018 uvedl, že svou manželku poznal během studia ve Švýcarsku, kde studovala. Uvedl, že pracuje v Dubaji z důvodu, že stále není vyřízena jeho žádost o povolení k přechodnému pobytu na území. Jeho manželka tam žije s ním ve společné domácnosti, sama nepracuje. Dále uvedl, že na území ČR od června 2017 pobýval z důvodu studia ve Švýcarsku méně než 3 měsíce. Manželka žalobce uvedla, že pracuje v Praze u společnosti Nordvik jako společník, v Dubaji zaměstnaná není. Dále uvedla, že mají zájem žít v České republice, ale z toho důvodu, že manžel nemá vyřízený pobyt, tak žijí v Dubaji. Na území ČR cestují často nejen pouze o víkendech.
- [27] Rovněž pobytová kontrola ani jednoho z manželů nikdy ve společné domácnosti na uvedené adrese v Praze nezastihla. Nemohli tak být ani naplněny podmínky „společného pobývání“ na území ČR, resp. podmínka úmyslu pobývat na území ČR společně s občanem EU po dobu delší než 3 měsíce.
- [28] Soud rovněž nemohl přihlídnout k namítanému rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 Azs 250/2014-37, protože se v daném případě nejedná dle názoru soudu o obdobnou věc. Zde byl projednáván jiný druh pobytu, a to plnění účelu již dříve uděleného pobytu, kdy se žadatel jen přechodně zdržoval mimo území České republiky, ale občan EU žil trvale na území České republiky. Jedná se tak nejen o věc právně odlišnou, ale i o věc odlišnou skutkově, neboť ze spisového materiálu nyní projednávané věci je bez dalšího jasně patrné, že oba manželé žijí v Dubaji.
- [29] Jak již soud uvedl výše, tak na jeho závěru nemůže změnit nic ani vyjádření společnosti Kontek Praha s.r.o., které žalobce doložil v průběhu odvolacího řízení. Je tomu tak proto, že toto vyjádření nijak neprokazuje naplnění zákonných podmínek dle ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců (naplnění podmínky doprovázení nebo následování občana EU na území), ale vyplývá z něj pouze příslib práce pro žalobce.

- [30] Soud na tomto místě připomíná, že důvodem pro zamítnutí žalobcovy žádosti nebylo nikdy zpochybnění společného soužití ve společné domácnosti s jeho manželkou, nýbrž to, že v řízení žalobce neprokázal, že toto soužití je realizováno na území České republiky. Naopak bylo prokázáno, že se tak děje, z důvodu výkonu práce žalobce, v Dubaji. Bylo tak prokázáno, že žalobce nedoprovází ani nenásleduje svoji manželku na území České republiky, ale naopak, že ona následuje jej do místa výkonu jeho práce.
- [31] Soud rovněž neshledal důvodnou ani námitku týkající se nepřiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života žalobce, a to z toho důvodu, že bylo prokázáno, že manželé žijí převážně společně v Dubaji, nemají děti a občasné pobyty na území České republiky může žalobce uskutečňovat prostřednictvím jiného druhu pobytu. Dle soudu tvrzení žalobce, které uvedl v podané žalobě a před tím dříve během svého výsledku, tj. že se bude jednat o velký zásah do jeho rodinného života, je natolik obecné a nekonkrétní, že z něj ani soud ani správní orgány nemohly dovodit jakékoliv závěry ve vztahu k přiměřenosti dopadů správních rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce a jeho manželky.
- [32] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [33] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. srpna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu